

FLEUR VAN INGEN

Hartstocht
op volle zee

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440059

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam
Copyright © 2021 Fleur van Ingen**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Hoofdstuk 1

Het licht van de straatlantaarns weerspiegelde in het natte asfalt. Alles leek rustig in het slapende Palma de Mallorca.

Een patrouillewagen van de Spaanse *Policia Nacional* reed stapvoets door de sjieke winkelstraat Passeig del Born. Hij bleef even staan voor nummer negentien, het indrukwekkende pand van Roberto Coin, Relojeria Alemana, waarin de grootste juwelierszaak van de stad was gevestigd.

Agent Carlos Mendez, een kleine gedrongen man met een ringbaardje, bescheen met zijn zaklamp de voorgevel van het gebouw. De metalen rolluiken waren voor de dubbele toegangsdeuren neergelaten. Aan weerskanten waren drie etalages, waarin de mooiste sieraden en juwelen achter beveiligd glas lagen uitgestald. In het felle lichtschijsel van de spotjes schitterden zilveren en gouden ringen en horloges, maar ook diamanten colliers en platina armbanden, rijkelijk bezet met de duurste edelstenen.

‘En?’ vroeg zijn collega, die de wagen bestuurde en Arturo Pines heette. Hij was jonger dan Mendez en zijn kin was gladgeschoren.

‘Alles rustig?’

Mendez liet de lichtkegel opnieuw langs de ramen glijden. Voor zover hij kon zien leek alles normaal. ‘Coin heeft vorige maand een ander beveiligingssysteem laten installeren,’ bromde hij. ‘Het allernieuwste dat er maar te krijgen is. Geen dief die hier nog binnenkomt. Waarom we hier patrouilleren is mij echt een raadsel.’

Pines keek door de voorruit naar buiten. Ook de rest van de straat lag er stil en verlaten bij. Toen ze aan hun dienst waren begonnen had het gemiezerd. Nu was het gelukkig weer droog en kon hij hoog aan de hemel de sterren zien. ‘Hij is een vriend van de commissaris, dat zegt genoeg, dunkt me...’ Hij hield abrupt op met praten toen hij vanuit een ooghoek een beweging waarnam. Hij moest zijn ogen even scherpstellen om te zien wat er precies gebeurde.

Het eerste dat hij zag was een schaduw, die zich boven zijn hoofd snel door de lucht bewoog. Toen hij beter keek, zag hij dat het een in het zwart geklede figuur was, die in een harnas aan een kabel van het ene gebouw naar het andere zweefde. De strakgetrokken kabel was aan het dak vastgemaakt van de juwelier en dat van de exclusieve kledingzaak van Oleg Cassini daar recht tegenover.

‘Nee, ik zie niets bijzonders,’ zei Mendez, en hij knipte zijn zaklamp uit.

‘*Nada especial?*’ hijgde Pines geschrokken. Hij wees omhoog. ‘En dat daar dan?’

Mendez boog naar voren en zag nog net hoe de zwarte gestalte het dak van de kledingzaak bereikte. Zijn mond viel open van verwondering, en hij was even niet in staat om iets te zeggen.

Op dat moment werd de stilte ruw verstoord door het alarmsignaal dat vanuit de juwelierszaak afkomstig was. Het geluid ging de agenten door merg en been.

Overal in de huizen gingen lichten aan. Mensen openden nieuwsgierig hun ramen om te kijken wat er aan de hand was.

Het was alsof nu pas de ernst van de situatie tot de twee agenten doordrong. ‘Er wordt ingebroken bij Coin! *Rápido!*’ Ze openden de portieren en struikelden naar buiten.

Het alarm galmde door de straat.

Achter de ramen van de juwelier verscheen een oudere man, in een wit gekreukeld overhemd en een smoezelige zwarte pantalon. Zijn haren piekten alle kanten op en waren net zo grijs als zijn baard. Hij strompelde in de richting van de toegangsdeuren.

‘Er is iemand binnen!’ schreeuwde Mendez zijn collega toe. Hij rende naar de deur.

Pines volgde hem op de voet. ‘Op dit uur van de nacht?’

‘Waarschijnlijk een handlanger van die circusartiest die we daarnet zagen!’ zei Mendez, die inmiddels de zaak had bereikt. ‘We hebben de dieven op heterdaad betrapt! Een is er ontsnapt, maar de ander kon natuurlijk niet zo snel wegkomen.’

‘Kan iemand dat kabaal uitzetten?’ Schreeuwde een van de omwonenden vanaf zijn balkon. ‘Er zijn mensen die willen slapen, *si?*’

Binnen deed de man de deuren van het slot. Met een verwilderde blik in zijn ogen en een bleek gezicht stapte hij de winkel uit. Tussen de spijlen van het rolluik keek hij naar de twee agenten. ‘*Ladrones!*’ riep hij uit. ‘Inbrekers! We zijn bestolen!’

Maar Mendez en Pines waren niet overtuigd. Met grimmige gezichten trokken ze hun wapenstokken en richtten hun zaklamp op de man.

‘Rustig aan, mannetje!’ bulderde Mendez hem toe, terwijl Pines via zijn portofoon het politiebureau om assistentie vroeg. ‘Wie ben je en wat doe jij op dit tijdstip in deze zaak?’

Met een hand beschermde de man zijn ogen

tegen het felle licht van de zaklamp. ‘Wie ik ben, agent?’ riep hij ontdaan terug. ‘Je vraagt me wie ik ben?’

‘Ja, dat vroeg ik,’ probeerde Mendez boven het lawaai van het alarm uit te komen.

‘Wie zegt ons dat jij niet bij die dievenbende hoort?’ merkte Pines schamper op.

Op dat moment hield het alarm op en konden de omwonenden weer opgelucht ademhalen. Zo, dat was beter. Wat een herrie, zeg!

De man rechte zijn rug en er verscheen een misprijzende blik in zijn ogen. ‘Ik zal u precies vertellen wie ik ben, heren,’ zei hij toen met een stem zo zacht als fluweel. ‘Mijn naam is Roberto Coin, ik ben de eigenaar van dit pand!’

‘Ik heb uit betrouwbare bron vernomen dat Felicity Cooper een echte bitch is!’

‘Uit betrouwbare bron?’ lachte Judy McFarelane, terwijl ze de kleine personenwagen waarin ze reed een flauwe bocht instuurde. ‘*New Idea!* kun je niet bepaald een betrouwbare bron noemen, Josie. Het is het grootste roddelblad van Australië.’

‘Nou en?’ klonk Josies stem uit de carkit. ‘Waar rook is, is in de regel ook vuur. Dat weet je net zo goed als ik, Judy. Let op mijn woorden.’

Die vrouw heeft het stevig achter haar ellebogen! En dan die man van haar. Die Nigel. Oeh, wat een griezel. Waar zij is, is hij ook. Bah, ik krijg gewoon kippenvel als ik alleen al aan die twee denk!’

Felicity en Nigel Cooper. O ja, dankzij de roddelrubrieken in de krant en de tijdschriften had Judy inderdaad van het stel gehoord.

‘Maar als jij je zo aan dit soort verhalen stoort, waarom lees je ze dan?’

‘Nou, jij begint er toch over?’

Nu werd-ie helemaal mooi! Zij was alleen over de Coopers begonnen, omdat Josie wilde weten of er tijdens de cruise ook beroemde mensen aan boord waren. Daarop had ze de namen van de voormalige tenniskampioene en haar man genoemd, want die had ze toevallig op de passagierslijst zien staan. Meer niet, maar dat was genoeg geweest om haar zusje in alle staten te krijgen.

‘Waar ben je nu?’

Judy glimlachte. Josie had de neiging om tijdens een gesprek nogal eens van de hak op de tak te springen, zonder op een antwoord te wachten. Zo was Josie. Een chaootje met een korte spanningsboog. ‘Ik ben bijna bij de terminal.’

Judy nam gas terug, schakelde en reed haar

bronskleurige Daewoo Matiz Sun onder de stenen toegangspoort van Estació Marítima door, het uitgestrekte terrein op waar tientallen auto's stonden geparkeerd. Een cruiseschip van enorme afmetingen vormde de spectaculaire achtergrond van deze locatie en stak helder wit af tegen de schemering van de avondhemel. Haar naam lichtte op in de spotlights: Allure of the Seas.

Groepen toeristen, bepakt en bezakt en zeulend met grote koffers op wielen en uitpuilende rugtassen, waren op weg naar de terminal om in te checken voor de reis. Ondanks de lange rij wachtenden was de sfeer onder de passagiers uitgelaten en uitbundig.

Plaatselijke muzikanten vermaakten het publiek met hun vrolijke deuntjes en er waren zelfs enkele dansers, die een wervelende Flamencoshow brachten om het wachten te veraangemen.

Het zien van al deze bedrijvigheid en het hoog boven de kade uittorende cruiseschip gaf Judy een warm en trots gevoel. Als Cruise Director op de Allure of the Seas was het haar voornaamste taak om deze mensen de komende acht dagen de vakantie van hun leven te bezorgen. Haar dagen zouden echter niet alleen

gevuld zijn met het oplossen van problemen en noodtoestanden, maar ook met het toezicht houden op het entertainment. Ze moest ervoor zorgen dat de reis voor zowel de passagiers als de ruim tweeduizend bemanningsleden zo aangenaam en voorspoedig mogelijk verliep.

In de vijf jaren die ze nu voor de rederij Royal Caribbean International werkte, had ze alle problemen en obstakels al eens voorbij zien komen en het hoofd kunnen bieden. Van het beslechten van ruzies tussen bemanningsleden tot het inwilligen van de soms uitzonderlijke en buitensporige wensen van de passagiers.

Iedere dag gebeurde er wel weer iets onverwachts en was er een nieuwe uitdaging. Maar Judy hield van de diversiteit in haar werk, en bovendien was ze er goed in.

‘Heb je het plaatselijke nieuws nog gevolgd?’ vroeg Josie, haar gedachten onderbrekend.

‘Nee,’ antwoordde ze, terwijl ze een goudblonde lok achter haar oren streek. Stapvoets reed ze tussen de geparkeerde auto’s door, tot ze de rijbaan bereikte die alleen gebruikt mocht worden door het personeel van de rederij. Aan het einde van de baan lag het afgesloten parkeerterrein waar het cruiseperoneel hun auto’s kwijt kon. ‘Ik ben door de wekker geslapen